

THE PERFECTIONISTS

Lees ook de Pretty Little Liars-serie van Sara Shepard:

Pretty Little Liars 1: Vriendschap

Pretty Little Liars 2: Vertrouwen

Pretty Little Liars 3: Perfectie

Pretty Little Liars 4: Waarheid

Pretty Little Liars 5: Bedrog

Pretty Little Liars 6: Moord

Pretty Little Liars 7: Laster

Pretty Little Liars 8: Schuld

Sara Shepard

The Perfectionists

Vertaald door Carla Hazewindus

moon
young adult

Oorspronkelijke titel *The Perfectionists*

Oorspronkelijk uitgegeven door HarperCollins Publishers, 2014

© Sara Shepard, 2014

© Vertaling uit het Engels: Carla Hazewindus, 2019

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2019

Key Artwork © 2019 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4799 0

ISBN 978 90 488 4800 3 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Midden in ons leven zijn we door de dood omgeven.
Agatha Christie – *En toen waren er nog maar...*

Proloog

Beacon Heights in de staat Washington lijkt in veel opzichten op elke andere welvarende voorstad: veranda's met schommelbanken die zachtjes kraken in de avondbries, verzorgde groene gazons en burens die elkaar allemaal kennen. Maar deze satellietstad van Seattle is allesbehalve gewoontjes. In Beacon is goed niet goed genoeg. Je moet de beste zijn.

En perfectie gaat nu eenmaal gepaard met druk. De scholieren hier behoren tot de beste van het land, dus moeten ze af en toe een beetje stoom afblazen. Wat vijf meiden echter niet weten is dat stoom dezelfde brandwonden kan veroorzaken als open vuur.

En iemand staat op het punt in vlammen op te gaan.

Op vrijdagavond – de zon ging net onder – parkeerde een stoet auto's voor het huis van Nolan Hotchkiss, een enorme villa in namaak-Italiaanse stijl, die uitkeek op Lake Washington. Via een smeedijzeren hek kwam je uit op een cirkelvormige oprit met in het midden een marmeren fontein. Aan de voorzijde van het huis waren verschillende balkons en achter het raam op de eerste verdieping hing een kristallen kroonluchter van drie etages. Overal brandde licht, de dreun van zware bassen drong naar buiten en achter in de tuin ging gejuich op. Jongens en meisjes met sterkedrank die ze uit de kast van hun ouders hadden gepikt of flessen wijn in hun tassen, slenterden naar de trap aan de voorkant en liepen naar binnen. Ze hoefden niet aan te bellen. Meneer en mevrouw Hotchkiss waren niet thuis.

Jammer. Nu misten ze het grootste feest van het jaar.

Caitlin Martell-Lewis, gekleed in haar mooiste skinny jeans, een groen poloshirtje dat de goudkleurige vlekjes in haar ogen accentueerde en espadrilles van TOMS met een pied-de-poulemotief, stapte uit een Escalade met haar vriendje Josh Friday en zijn voetbalmaten Asher Collins en Timothy Burgess. Josh' adem rook naar bier, want hij had al ingedronken met zijn vrienden voordat ze naar het feest gingen. Hij hield zijn hand boven zijn ogen en keek met open mond naar het huis. 'Deze plek is *sick*.'

Ursula Winters, die dolgraag het vriendinnetje van Timothy zou zijn – ze was tevens Caitlins grootste rivale op het voetbalveld –, stapte uit vanaf de achterbank en fatsoeneerde haar oversizede shirt met vleermuismouwen. 'Die gast heeft echt alles.'

'Behalve een ziel,' mompelde Caitlin en ze strompelde het gazon over met haar nog steeds pijnlijke enkel die ze met voetballen had geblesseerd. Het groepje werd muisstil toen ze de enorme foyer met schaakbordvloer van zwarte en witte tegels en een dubbele, majestueuze trap binnenkwamen. Josh wierp Caitlin een zijdelingse blik toe. 'Wat nou? Ik maakte maar een geintje,' zei Caitlin lachend.

Want als je iets ten nadele van Nolan Hotchkiss zei – of zelfs maar zijn feest boycotte – werd je geschrapt van de lijst van uitverkorenen van Beacon Heights High. Toch had dezelfde Nolan net zoveel vijanden als vrienden, en Caitlin haatte hem het meest van iedereen. Toen ze dacht aan haar geheime plannetje, voelde ze haar hart sneller kloppen. Ze was benieuwd of de anderen er al waren.

De tv-kamer was gevuld met kaarsen en overal lagen dikke rode kussens. Julie Redding was het stralende middelpunt van de ruimte. Haar kastanjebruine haar viel sluijk en glanzend over haar rug. Ze had een strapless jurkje van Kate Spade aan en ivoorkleurige hoge hakken, waardoor haar lange, slanke benen extra de aandacht trokken. Het ene na het andere klasgenootje kwam naar haar toe om

haar te complimenteren met haar outfit, haar witte tanden, haar geweldige sieraden en de grappige opmerking die ze laatst tijdens Engels maakte. Zo ging het altijd, iedereen was dol op Julie. Ze was het populairste meisje van de school.

Ashley Ferguson, een meisje uit de op een na hoogste klas, die haar haren onlangs in dezelfde kastanjebruine tint had geverfd als die van Julie, kwam ook naar haar toe en glimlachte eerbiedig. ‘Wat zie jij er geweldig uit,’ zei ze ademloos.

‘Dank je,’ reageerde Julie bescheiden.

‘Waar heb je die jurk vandaan?’ vroeg Ashley.

Julies vriendin Nyssa Frankel kwam tussenbeide. ‘Hoezo, Ashley?’ vroeg ze pinnig. ‘Ga je soms precies dezelfde kopen?’

Julie schoot in de lach toen Nyssa een high five gaf aan Natalie Houma, Julies andere beste vriendin. Ashley klemde haar kaken op elkaar en liep kwaad weg. Julie beet op haar lip en vroeg zich af of ze haar niet te gemeen had behandeld. Er was vanavond maar één iemand die ze gemeen wilde behandelen.

En dat was Nolan.

Ondertussen stond Ava Jalali met haar vriendje Alex Cohen in de pas verbouwde, in eikenhout en marmer uitgevoerde keuken van huize Hotchkiss. Ze knabbelde op een stukje wortel en keek verlangend naar de toren cupcakes die naast het blad met groentehapjes stond. ‘Kun je me nog even vertellen waarom ik besloten heb weer te detoxen?’

‘Omdat je niet goed bij je hoofd bent?’ Alex trok plagerig zijn wenkbrauwen op.

Ava wierp hem een ‘ja, duh’-blik toe en streek haar zijdezachte, sluike, perfecte donkere haar uit haar ogen. Ze was het soort meisje dat het absoluut niet aankon om tijdens biologie ook maar een blik te werpen op een doorsnee van het menselijk lichaam. Het idee dat het bij haarzelf vanbinnen ook zo’n smerige bende was, vond ze onverdraaglijk.

Alex streek met zijn duim over het glazuur en hield toen zijn hand voor haar gezicht. ‘Jammie...’

Ava deinsde achteruit. ‘Doe niet!’ Maar toen moest ze lachen. Alex woonde pas sinds de eerste klas van highschool in Beacon Heights. Hij was niet zo populair en rijk als sommige jongens hier, maar hij maakte haar altijd aan het lachen. De lach verdween onmiddellijk van haar gezicht toen ze iemand in de deuropening zag staan. Het was Nolan Hotchkiss, de gastheer, die haar met een bijna bezitterige grijns aanstaarde.

Straks krijgt hij echt zijn verdiende loon, dacht ze grimmig.

In de tuin, met hoge zuilengalerijen die van het ene terras naar het andere liepen, voorzien van enorme potplanten en een lang, natuurstenen pad dat vrijwel in het water eindigde, rolde Mackenzie Wright de pijpen van haar jeans op, deed haar teenringetjes af en dompelde haar voeten in de infinitypool. Er waren een heleboel mensen aan het zwemmen, onder wie haar beste vriendin Claire Coldwell en Claires vriendje Blake Strustek.

Blake draaide Claire in het rond en haakte zijn vingers door de hare. ‘Hé, kijk uit voor mijn handen,’ waarschuwde Claire. ‘Die heb ik nodig om op Juilliard te komen!’

Blake keek Mac aan en rolde met zijn ogen. Mac wendde haar blik af, alsof ze Blake helemaal niet leuk vond.

Of misschien juist veel te leuk.

Toen ging de deur naar het terras open en Nolan Hotchkiss, de man van de avond, slenterde het gazon op met een zelfvoldane, ik-ben-de baas-van-het-feest-grijns op zijn gezicht. Hij liep op twee jongens af en stootte zijn vuist tegen die van hen. Even later keken ze allebei Macs kant op en begonnen te fluisteren.

Mac hield haar buik in en voelde hun blikken gericht op haar stompe neusje, haar bril met donker hipstermontuur en haar grote, grofgebreide sjaal. Ze wist waar ze het over hadden. Ze kreeg opnieuw een bloedhekel aan Nolan.

Ping.

Het schermpje van haar telefoon, die naast haar op de tegels lag, lichtte op. Ze bekeek het berichtje van haar kersverse vriendin Caitlin Martell-Lewis.

Het is zover.

Julie en Ava hadden hetzelfde berichtje gekregen. Als robots stonden ze tegelijk op, verontschuldigten zich en liepen naar de plek waar ze hadden afgesproken. De hal was bezaaid met lege cupcake-vormpjes. Tegen de keukenmuur was een cupcake gesmeten en in de tv-kamer rook het duidelijk naar wiet. De meisjes verzamelden zich bij de trap en wisselden lange, nerveuze blikken.

Caitlin schraapte haar keel. 'Dus.'

Ava tuitte haar volle lippen en bekeek zichzelf in de enorme spiegel. Caitlin rolde haar schouders naar achteren en tastte naar iets in haar tasje. Het rinkelde een beetje. Mac keek in haar eigen tas om zich ervan te verzekeren dat de camera die ze van haar moeders bureau had meegepikt er nog in zat.

Toen dwaalde Julies blik af naar de gestalte die in de deuropening stond. Het was Parker Duvall, haar allerbeste vriendin. Ze was inderdaad gekomen, zoals Julie had gehoopt. Zoals gewoonlijk ging Parker gekleed in een kort spijkerrokje, zwarte kanten kousen en een oversized zwart sweatshirt. Toen ze Julie zag staan, kwam haar gezicht vanonder de capuchon van haar hoody tevoorschijn en grijnsde ze van oor tot oor, waardoor haar littekens zich duidelijk aftekenden. Julie was even van haar stuk gebracht, want het kwam niet vaak voor dat Parker haar gezicht liet zien. Terwijl Parker de hoody weer verder over haar hoofd trok, liep ze vlug naar de meisjes toe.

Alle vijf keken ze om zich heen om te controleren of iemand hen soms in de gaten hield. 'Ik kan gewoon niet geloven dat we dit gaan doen,' zei Mackenzie.

Caitlins wenkbrauwen vormden een v. 'Je kapt er toch niet mee?' Mac schudde snel haar hoofd. 'Tuurlijk niet.'

‘Mooi zo.’ Caitlin keek de andere meiden aan. ‘Doen we nog allemaal mee?’

Parker knikte. En even later zei Julie ook ja. Ava, die haar lipgloss bijwerkte, knikte kortaf.

Toen dwaalden hun blikken af naar Nolan, die een ronde door de woonkamer maakte. Hij begroette iedereen hartelijk en sloeg vrienden op de rug. Hij grijnsde charmant naar een meisje dat waarschijnlijk een stuk jonger was dan hijzelf, en het kind kreeg grote ogen van schrik. Vervolgens fluisterde hij iets tegen een ander meisje, dat al net zo verbouwereerd keek.

Dit soort macht had Nolan Hotchkiss over mensen. Hij was de populairste jongen van de school – knap, sportief, charmant, en voorzitter van alle comités en clubs waar hij lid van was. Zijn familie was ook het allerrijkst van iedereen, je kon geen straat in de stad uit lopen of je zag zijn achternaam wel op een of ander nieuwbouwproject staan. Je kon geen pagina van een krant openslaan of je zag wel Nolans moeder, de senator, die een lint doorknipte van een nieuwe bakkerij, dagopvang, gemeentepark of bibliotheek. Maar het opvallendste aan Nolan was dat hij iets hypnotiserends had. Eén blik, één aanbod, één bevel, één sarcastische opmerking, één afwijzing, één keer in het openbaar op je bek gaan, en vanaf dat moment had hij macht over je. Nolan was de baas van Beacon, of je het nou leuk vond of niet. Maar hoe luidde die uitspraak ook alweer? ‘Absolute macht corrumpeert absoluut.’ En hoewel heel veel mensen Nolan adoreerden, waren er ook genoeg die hem niet konden luchten of zien. Die hem eerlijk gezegd... uit de weg wilden hebben.

De meisjes keken elkaar aan en glimlachten. ‘Oké,’ zei Ava en ze bewoog zich door de menigte in Nolans richting. ‘We gaan het doen.’

Net als elk geslaagd feest ging dat in huize Hotchkiss door tot in de kleine uurtjes. Je kon het wel aan Nolan overlaten om het een en ander met de politie te regelen, want die kwam niet binnenvallen

op zoek naar drank, of om te zeggen dat het geluid zachter moest. Vlak na middernacht werden de eerste foto's al online gezet: twee meiden die aan het zoenen waren in de badkamer; het meest preutse meisje van de school dat tequila van de borst van de *running back* van het footballteam likte; een of andere jongen die stoned was en wezenloos grijnsde met een stuk of wat cupcakes in zijn hand en de gastheer die helemaal van de wereld op een zitzak lag met een tekst die met viltstift op zijn gezicht was geschreven. Ruige feesten waren tenslotte Nolans specialiteit.

Op een gegeven moment lagen alle feestbeesten uitgeteld op de bank buiten, in hangmatten tussen de twee grote berkenbomen achter op het terrein of kriskras over elkaar op de grond. Een paar uur lang was het doodstil in huis terwijl het glazuur van de cupcakes langzaam hard werd, een omgevallen fles wijn in de gootsteen leegliep en een wasbeer tussen de vuilniszakken scharrelde die in de tuin waren achtergelaten. Niet iedereen werd wakker toen een jongen begon te schreeuwen. Zelfs toen dezelfde jongen – iemand uit een van de hogere klassen, die Miro heette – de trap afrende en door de telefoon tegen de mensen van de alarmdienst gilte wat er was gebeurd, kwam niet iedereen in beweging.

Pas toen de ambulance met piepende banden, gillende sirenes, flitslichten en krakende walkietalkies de oprit in reed, gingen alle ogen open. Het eerste wat iedereen zag was ambulancepersoneel in fluorescerende hesjes dat naar binnen stormde. Miro zei dat ze boven moesten zijn. Vervolgens het geluid van laarzen op de trap... en toen werd er iemand naar beneden gedragen. Iemand wiens gezicht met viltstift was beschreven. Iemand die helemaal slap was en grauw zag.

Een ambulancemedewerker meldde in zijn radio: 'We hebben een man van achttien, bij aankomst reeds overleden.'

'Ging dat over Nolan?' werd er vol afgrijzen gefluisterd toen alle feestgangers wankelend en met een gruwelijke kater het huis verlieten. Bij aankomst reeds overléden?

Die zaterdagmiddag was het nieuws al overal doorgedrongen. De ouders van Nolan Hotchkiss keerden dezelfde avond terug van hun zakenreis naar Los Angeles, om nog te redden wat er te redden viel, maar het was al te laat. Iedereen in de stad wist dat Nolan Hotchkiss op zijn feest dood was neergevallen, waarschijnlijk omdat hij het te bont had gemaakt. Er deed ook een grimmiger gerucht de ronde: dat hij het misschien expres had gedaan. In Beacon waren ze immers berucht vanwege hun harde houding ten opzichte van het nageslacht en misschien voelde zelfs zo'n uitblinker als Nolan Hotchkiss die hete adem in zijn nek.

Toen Julie op zaterdagochtend wakker werd en het nieuws hoorde, werd haar keel dichtgeknepen. Ava greep drie keer naar haar telefoon voordat ze zichzelf weer een beetje in de hand kreeg. Mac staarde heel lang voor zich uit en begon toen zachtjes te snikken. Caitlin, die Nolan al zo lang dood had gewenst, had medelijden met zijn ouders, ook al had hij haar leven verwoest. En Parker? Zij liep naar de haven en keek uit over het water, haar gezicht verborgen onder haar capuchon. Haar hoofd bonkte, een signaal dat er een migraineaanval op komst was.

Ze belden met elkaar en fluisterden op gespannen en verhitte toon. Ze voelden zich vreselijk, maar het waren slimme meiden. Meiden die logisch redeneerden. Nolan Hotchkiss was weg, de dictator van Beacon Heights bestond niet meer. Dat betekende geen tranen meer. Geen getreiter. Niet meer in angst leven dat hij iemands vreselijke geheimen zou openbaren – alle geheimen die hij op een of andere manier kende. Trouwens, niemand had hen die avond met Nolan naar boven zien gaan, daar hadden ze wel voor gezorgd. Niemand zou hen ooit met hem in verband brengen.

Het probleem was echter dat iemand het wel had gezien. Iemand die wist wat ze die avond hadden gedaan, en nog veel meer.

En die iemand zou ervoor zorgen dat ze hiervoor zouden boeten.

Vijf dagen later

Hoofdstuk een

Op een zonnige donderdagochtend baande Parker Duvall zich met moeite een weg door de overvolle gangen van Beacon Heights High, een school die MacBooks uitdeelde alsof het, nou ja, appels waren, en erom bekendstond het hoogste SAT-gemiddelde van de hele staat Washington te hebben. In de hal hing een wit met donkerrood spandoek waarop stond: GEFELICITEERD, BEACON HIGH! VOOR HET VIJFDE JAAR OP RIJ UITGEROEPEN TOT DE BESTE HIGHSCHOOL IN DE PACIFIC NORTHWEST DOOR US NEWS & WORLD REPORT! ZET 'M OP, ZWAARDVIS!

Uitslovers! had Parker hard willen roepen, maar dat deed ze niet, want dat zou wel een erg gekke indruk maken, zelfs voor haar doen. Ze keek de gang door. Een stuk of wat meiden in tennisrokjes stonden bij een spiegel naast de kluisjes en brachten lipgloss aan op hun toch al perfect opgemaakte gezichten. En paar meter verderop was een jongen flyers voor de verkiezingen van de studentenraad aan het uitdelen. Hij had een oogverblindend witte lach. Twee meisjes kwamen de aula uit en liepen rakelings langs Parker. Het ene meisje zei: 'Ik hoop echt dat jij die rol krijgt als het mij niet lukt. Je hebt zoveel talent!'

Parker draaide met haar ogen. Snappen jullie niet dat dit allemaal flauwekul is? Iedereen probeerde iets te bereiken of met alle macht aan de top te komen... en waarvoor? Om meer kans op de hoogst haalbare studiebeurs te maken? Of die perfecte stageplek te bemachtigen? Perfect, perfect, perfect, opscheppers, opscheppers,

opscheppers. Natuurlijk was Parker ook zo geweest. Nog niet zo lang geleden was Parker populair, slim en ambitieus geweest. Ze had waanzinnig veel vrienden op Facebook en Instagram gehad. Ze stelde ingewikkelde opiniepeilingen op, waaraan iedereen meedeed, en als zij op een feest verscheen, dan was zij de gangmaker. Ze werd overal voor uitgenodigd en voor elk clubje gevraagd. Jongens brachten haar naar de les en smeekten zo ongeveer om een date met haar.

Maar toen gebeurde Het, en Parker, die een jaar geleden uit de as was herrezen, droeg nu elke dag dezelfde hoody om de littekens te verbergen die haar ooit zo mooie gezicht ontsierden. Ze ging nooit meer naar feesten. Ze had al in geen maanden op Facebook gekeken. Een date was voor haar onvoorstelbaar en ze had geen interesse in deelname aan clubjes en comités. Niemand keek naar haar als ze door de gang liep. En als iemand al een blik op haar wierp, dan was het schichtig en voorzichtig. *Niet met haar praten. Ze is beschadigd. Dat gebeurt er nou als je niet perfect bent.*

Ze stond net op het punt het klaslokaal voor filmgeschiedenis in te lopen toen iemand haar bij de arm pakte. ‘Parker. Ben je het soms vergeten?’

Haar beste – en enige – vriendin Julie Redding stond achter haar. Ze zag er in haar witte blouse en met haar kastanjebruine glanzende haar uit als een plaatje. Ze keek bezorgd.

‘Wat ben ik vergeten?’ mompelde Parker, en ze trok haar capuchon nog wat verder over haar gezicht.

‘De bijeenkomst vandaag. Die is verplicht.’

Parker keek haar vriendin aan. Het kon haar geen bal schelen of iets wel of niet verplicht was.

‘Kom mee.’ Julie liep al weg en Parker sjokte met tegenzin achter haar aan. ‘Waar heb je trouwens gezeten?’ fluisterde Julie. ‘Ik heb je al twee dagen ik-weet-niet-hoeveel berichtjes gestuurd. Was je ziek?’

Parker snoof. ‘Ziek van het leven.’ Ze had vrijwel de hele week gespijbeld omdat ze gewoon geen zin had in school. Wat ze met haar tijd had gedaan, wist ze niet meer, haar kortetermijngeheugen was

niet meer wat het geweest was. ‘Het is besmettelijk, dus blijf maar bij me uit de buurt.’

Julie trok haar neus op. ‘Heb je weer gerookt? Je meurt.’

Parker draaide met haar ogen. Haar vriendin stond in wat Parker de ‘Mama Beer-modus’ noemde, streng en zorgzaam. Parker moest zichzelf inprenten dat het lief bedoeld was, vooral omdat het verder niemand iets kon schelen of ze nou leefde of dood was. Julie was het enige overblijfsel uit Parkers vorige leven en nu Parker niet meer meetelde op school, was Julie de nieuwe it-girl van Beacon. Parker was daar niet jaloers op. Julie had haar eigen demonen waarmee ze te kampen had. Haar littekens zaten vanbinnen.

In de gang kwamen ze Randy tegen, de hippieachtige conciërge, die zijn uiterste best deed de school brandschoon te houden. De aula was iets verderop en Julie duwde de zware houten deur open. De grote ruimte was afgeladen vol, maar toch heerste er een akelige stilte. Veel leerlingen zaten zachtjes te snikken. Anderen schudden hun hoofd. Een groepje meiden was elkaar aan het knuffelen. Zodra Parker een grote foto van Nolan op het podium zag staan, werd ze duizelig. Onder de foto lagen bloemen in de vorm van de letters RIP.

Ze keek Julie aan, ze voelde zich genaaid. Ze had gehoopt dat de herdenkingsbijeenkomst had plaatsgevonden op een van de dagen dat ze had gespijgeld. ‘Ik smeer ’m,’ fluisterde ze, en ze liep achteruit.

Julie pakte haar bij de arm. ‘Alsjeblieft,’ zei ze. ‘Als je weggaat, dan eh... dan maakt dat misschien een rare indruk...’

Parker beet op haar lip. Dat was waar. Vanwege wat er op Nolans feest was gebeurd, konden ze het zich niet veroorloven om de aandacht te trekken.

Ze keek naar de rijen stoelen. Mackenzie Wright en Caitlin Martell-Lewis zaten op de voorste rij. Ava Jalali zat aan de andere kant van het gangpad, stokstijf naast haar vriendje. Ze keken hun kant op en wisselden een blik met Julie en Parker. Hoewel ze zich allemaal probeerden te beheersen, was het wel duidelijk dat ze behoorlijk overstuur waren. Bijzonder, Parker kende hen nog maar net

en toch voelde ze zich voor het leven met hen verbonden.

Hoe zou jij dat doen? Als je hem ging vermoorden, bedoel ik.

Parker rilde. Wat Ava die dag tijdens filmgeschiedenis had gezegd, kwam zo plotseling bij haar boven dat het leek alsof Ava vlak naast haar stond en het in haar oor fluisterde. Ze keek weer naar het podium. Meneer Obata, de directeur, ging door een aantal dia's voor de presentatie die hij ging geven heen. Er zaten foto's van Nolan bij op verschillende leeftijden: een foto toen hij kampioen lacrosse was geworden, eentje toen hij werd gekroond tot *homecoming king*, en een foto van hem in de kantine, omringd door bewonderaars. Parker stond ook op een paar foto's, uit de tijd dat ze nog bevriend met hem was. Op andere foto's waren pillen te zien. Deze gelegenheid werd dus ook aangegrepen om de boodschap door te geven geen drugs te gebruiken, want het gerucht ging dat Nolan per ongeluk een overdosis OxyContin, zijn lievelingsdrug, had genomen.

En toen kwam het hoogtepunt: de foto van Nolan die Mackenzie vlak na het feest online had gezet, de foto met de tekst op zijn gezicht. Zijn gezicht was onscherp gemaakt, maar de commentaren eronder – een lange rits waarin werd verteld hoe verschrikkelijk Nolan was – stonden er nog. Dus het werd ook een bijeenkomst tegen pesten.

Dat was behoorlijk ironisch als je bedacht dat Nolan de grootste pestkop van iedereen was geweest.

Door Parkers hoofd flitsten allerlei herinneringen aan Nolan voorbij. Dat ze bij hem in de auto stapte. Lachte om zijn schuine moppen. Hard reden over de snelweg langs de kust om de angst te verjagen. Het verrukkelijke gevoel toen ze samen bijna een hele fles wodka hadden opgedronken. En vervolgens die laatste avond, toen hij stiekem OxyContin in haar drankje had gedaan. Naderhand had hij gezegd: 'Geweldig, hè? Helemaal gratis. Cadeautje van mij.'

Ze waren jarenlang bevriend geweest, maar na die avond had hij nooit meer iets tegen haar gezegd en had hij gedaan alsof ze niet bestond. Terwijl het allemaal zijn schuld was. Als hij haar niet die

pillen had gegeven, zou alles nu heel anders zijn. Zou ze nog haar vroegere zelf zijn. Gaaf. Mooi. Vol levenslust. Aanwezig. Perféct.

‘Hij verdient het,’ had ze nog maar een paar dagen geleden hardop gezegd. ‘Iedereen heeft een pesthekel aan hem. Dat durven ze alleen niet te zeggen. We zouden als helden worden beschouwd.’

Plotseling begon alles om Parker te draaien. Als een bliksem-schicht schoot een felle pijnscheut door haar hoofd. Toen ze zich probeerde te bewegen, verkrampten haar spieren. Ze sloot haar ogen.

Julie stootte haar zachtjes aan. ‘Loop eens door,’ fluisterde ze. ‘We moeten gaan zitten. Zo gewoon mogelijk doen.’

Weer voelde Parker een stekende pijn. Haar knieën knikten. Ze had inmiddels zoveel ervaring met migraine dat ze wist dat ze op het punt stond een aanval te krijgen. Maar dat mocht niet hier in de aula gebeuren, met al die mensen om haar heen.

Parker kreunde zachtjes. Als door een waas zag ze Julie bezorgd kijken. ‘O, verdomme,’ zei Julie, die blijkbaar nu pas besepte wat er aan de hand was. ‘Ik had het niet in de gaten. Kom mee.’

Julie nam haar vriendin mee de aula uit, naar boven, waar de kassa voor de kaartverkoop was. Het rook er naar schoonmaak-middel met citroen en er dwarrelden stofdeeltjes op. Aan het raam van de kassa hingen posters van de komende voorstellingen: een flyer voor *Guys and Dolls*, en eentje voor het herfstconcert van het schoolorkest. Er hing zelfs een oude affiche waar Parkers naam op stond toen ze een paar jaar geleden in een schoolvoorstelling de rol van Julia speelde.

Julie zette Parker op een stoel. ‘Rustig ademhalen,’ zei ze zacht. ‘Het is een erge aanval, hè?’

‘Niks aan de hand,’ wist Parker uit te brengen. Ze had haar blonde haar met beide handen vastgegrepen en knipperde een paar keer met haar ogen om beter te kunnen zien. De hoofdpijn nam langzaam af en veranderde in een soort dof gebonk, maar ze kon zich nergens op concentreren.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Julie en ze knielde naast Parker neer. ‘Zal ik de verpleegkundige halen?’

‘Nee,’ zei Parker schor. Ze haalde bevend adem. ‘Alles in orde. Ik heb gewoon koppijn.’

Julie klemde haar kaken op elkaar en haalde een doosje aspirines uit haar zak dat ze altijd bij zich had voor het geval dit zich voordeed. Ze gaf twee tabletten aan Parker, en Parker nam ze zonder water in en voelde hoe ze in haar keel schuurden.

Julie wachtte tot Parker de aspirines had doorgeslikt en haalde toen even diep adem. ‘Heb je er nog over nagedacht om met een therapeut te gaan praten?’

Parker keek nors. ‘Begin daar nou niet weer over.’

‘Ik meen het.’ Julie keek haar smekend aan. ‘Parker, die hoofdpijn van je wordt steeds erger, en stress is ook slecht. En nu al dat gedoe met Nolan... Ik maak me gewoon zorgen om je.’

‘Geen therapeut.’ Parker sloeg haar armen over elkaar. Ze zag al voor zich dat ze haar hele ziel blootlegde aan een wildvreemde die haar aanstaarde en vroeg: ‘Hoe voel je je nu?’ Alsof het hem echt iets kon schelen.

‘Ik heb laatst met iemand gesproken... over mijn moeder.’ Julie sloeg haar ogen neer.

Met een ruk keek Parker op. ‘Wat? Wanneer dan?’

‘Vorige week. Ik wilde het tegen je zeggen, maar toen gebeurde er van alles en...’ Julie maakte haar zin niet af.

Parker hield de blik van haar vriendin vast. Julie keek zo hoopvol. Parker wist dat haar beste vriendin het hier moeilijk mee had, omdat de Parker van Ervoor zo anders was dan die van Daarna. Bovendien was Julie alles wat ze nog had. Ze wilde haar niet teleurstellen.

‘Oké dan,’ zei ze. ‘Maar trek het je niet aan als ik het na tien minuten voor gezien hou.’

‘Afgesproken.’ Julies schouders ontspanden. Ze schonk Parker een ernstige, dankbare glimlach. ‘Maar dat zal niet gebeuren. Ik denk dat hij je echt kan helpen.’

Parker was al opgestaan en liep naar de deur. Ze had opeens heel erg veel behoefte aan een sigaret.

Ze stak de parkeerplaats over naar het Bosje, zoals ze het noemde, een groepje bomen dat Nolan en zij in het tweede jaar highschool hadden ontdekt en dat sindsdien hun plekje was om sigaretten te roken. Het rook er altijd naar een frisse regenbui en sappig groen. Hier onder het bladerdak kon Parker zichzelf zijn: de woedende Parker, de gekke Parker, of de gekwelde en beschadigde Parker. Dat maakte niet uit. Er kwam hier toch nooit iemand.

Ze viste een sigaret uit haar zak en stak hem gretig aan. Terwijl de nicotine in haar bloed op werd genomen, werd ze overvallen door een andere herinnering aan Nolan. Toen hij op de avond van zijn feest een beetje onder invloed begon te raken, had hij haar aangekeken, sinds het ongeluk voor het eerst echt aangekeken. En het enige wat hij zei was: 'Ik heb altijd wel geweten dat je een knettergek secreet was.'

Met moeite deed Parker haar ogen open. Nee, zei ze tegen zichzelf. Hier laat ik me niet door meeslepen. Ze wilde de afgelopen week niet opnieuw beleven. Ze ging verder met haar leven en zou alles vergeten.

'Hé, hallo.'

Ze keek op. Haar leraar filmgeschiedenis, meneer Granger, stond aan de rand van het bosje. Granger was typisch zo'n coole, knappe, jonge leraar die altijd wist welke muziek op dat moment in was en die de andere kant op keek als leerlingen zaten te appen onder de les. Hij had zelfs verslag gedaan van zijn semester in Parijs, toen hij absint had gedronken en iets had gehad met een burlesque-danseres. Hij was een fotografieclub begonnen, waar leerlingen op de ouderwetse manier zwart-witfoto's leerden ontwikkelen. Bijna alle meiden van school hadden zich daarvoor opgegeven.

Parker werd kwaad. Het was niet de bedoeling dat hij van deze plek afwist. En ze was ook om een andere reden kwaad op hem. Hij had ervoor gezorgd dat ze die klotefilm hadden gezien. Hij was

degene geweest die de vraag had gesteld: 'Is moord gerechtvaardigd als iemand het echt heeft verdiend?'

Granger kwam dichterbij en haalde ook een sigaret tevoorschijn, waar Parker van opkeek. 'Nooit gedacht dat jij zou roken,' zei hij en hij stak de sigaret op.

Parker nam nog een hijs. Ze wist niet of hij een grapje maakte. Ze was namelijk typisch iemand die rookte.

'Ik moet ervandoor,' zei ze kortaf. Ze gooide de peuk in het gras en trapte hem uit met haar schoen. Zelfs het Bosje was vandaag verpest. En toen ze terugliep naar school voelde ze weer een gruwelijke hoofdpijn opkomen.

Misschien is het toch verstandig als ik naar een therapeut ga, dacht ze opeens. Misschien kon die ervoor zorgen dat al die herinneringen werden weggevaagd. Of iets met hypnose doen waardoor ze helemaal geen gevoelens meer had. Misschien kon een therapeut haar beter maken.

Of misschien, zei een stemmetje in haar hoofd, was wat ze met Nolan had gedaan wel het bewijs dat het met haar nooit meer goed zou komen.